

[Marie Hjelmer.]

undgaa den særlige Administration af Præstehjælpeenkassen. Det forekommer mig, at det maa være saa faa Andenenker, der kan blive Tale om, efter at de 3 Stifter udgaar fra 1. Januar, at det næsten ikke kan betale sig at opretholde særlige Administrationer. Jeg ved ikke, om den højtærede Minister ved, hvor mange Andenenker der er. Jeg kan dog ikke tænke mig, det er noget videre stort Antal.

Jeg skal hermed paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig Vedtagelse.

Kirkeministeren (Bruun-Rasmussen):

Jeg takker samtlige Ordførere for den meget velvillige Behandling af Lovforslaget, som deres Ordføretaler gav Udtryk for. Jeg skal i stor Korthed besvare de Spørgsmaal, der blev rettet til mig.

Først vil jeg til den ærede Ordfører for Socialdemokratiet sige, at de Oplysninger, om hvilke Folketingets Udvalgsbetænkning taler, og som man har begæret af Ministeriet, drejer sig om følgende Spørgsmaal: „De forskellige Kassers nuværende Status, og hvorledes deres Midler er anbragt.“ Dernæst „Udgifterne ved Kassernes Administration.“ For det tredje: „Vil en tegnet Pension kunne nedsættes?“ 4. „Hvor mange Medlemmer er indtraadt i de respektive Kasser, efter at Forpligtelsen dertil er ophørt?“ 5. „Hvor mange Kasser har forhøjet Pensionen uden at forhøje Indskud eller Kontingent?“ For det sjette: „Aftryk af de forskellige Kassers Fundatser udbedes om muligt, navnlig for at faa Klarhed over, hvorvidt Solidariteten mellem Kasserne kan gennemføres, uden at Medlemmerne som saadanne giver Tilskud.“ Disse Spørgsmaal er blevet besvaret af de forskellige Kassers Direktioner og Besvareelserne oversendt til Folketingets Udvalg.

Jeg tror, det paa dette Sted væsentlig har Interesse at vide — det var ogsaa den socialdemokratiske Ordfører inde paa i sit Foredrag —, hvorvidt der er nogen Risiko forbundet med, at man indføjer den Bestemmelse, der er indføjet i Folketinget i § 2 om, at man ikke kan gaa ned med Pensionen. Jeg maa sige, at de Oplysninger, man har faaet fra Kasserne, lyder meget betryggende i saa Henseende. Det er meget faa Medlemmer, der er indtraadt i Kasserne efter 1919. Efter Loven af 1919 blev Forpligtelsen til at indtræde borttaget, men Retten til at indtræde foreligger stadig. Og det er meget forbavsende, at der er indtraadt saa faa Medlemmer, som der er, ikke mindst i den velstillede sjællandske Enke-

kasse. Det siger sig selv, at jo færre Medlemmer der er indtraadt, desto mindre er den Risiko, som Kasserne bærer med Hensyn til deres Forpligtelse. Forholdene er i alt væsentligt ikke forandret siden 1919, og naar man i 1919 opgjorde Sagen, som man gjorde — det fremgaar af den Betænkning, der er tilføjet som Bilag til Forslaget —, og mente at være ganske paa den sikre Side med Hensyn til Forpligtelsernes Opfyldelse, i den Grad paa den sikre Side, at en ret betydelig Formue kunde frigøres, hvis man straks indkøbte Forpligtelserne i Statsanstalten, saa tror jeg at turde sige, at denne gunstige Status ikke i nogen Maade er forringet saaledes i Øjeblikket, at man behøver at nære den mindste Betænkelse ved, at den Bestemmelse blev indføjet, som i Folketinget gik ind i Lovforslagets § 2.

Naar den ærede socialdemokratiske Ordfører udtalte, at Staten havde stillet sig ganske overordentlig velvilligt overfor Præsterne og deres Enker i dette Forhold i Sammenligning med, hvad man jævnligt — og jeg mener med Rette — bebrejder Staten i andre Forhold, Tiendeafløsningen, Grundbyrdeafløsningen og Præstegaardsjordernes Udstykning, vil jeg dog gøre opmærksom paa, at dette var foreslaaet af Kommissionen ganske enstemmigt, denne Kommission, der foruden af to Provster bestod af tre, maa jeg faa Lov til at bruge Udtrykket, verdslige Medlemmer, tre forsikringskyndige Medlemmer. Det maa dog utvivlsomt, hvad der ogsaa fremgaar af Kommissionens Udtalelser, hvile paa det Synspunkt, at disse Penge med Rette tilhørte Præsterne, der havde betalt for meget gennem Aarene, og som ikke kunde faa en Tilbagebetaling, saaledes som man bruger det i andre Forhold, ved en Bonusudbetaling, idet de, der havde betalt for meget, for længst var afdøde — det er jo aarhundredgamle Kasser. Ud fra dette Synspunkt har Kommissionen forstaaet, at det ikke vilde være billigt og rimeligt at lade disse Penge indgaa i Statskassen, selv om Præsteenkene ved Loven af 1919 fik rimelige Kaar. Det Synspunkt deler jeg ganske. Jeg tror altsaa ikke, man skal være saa overvældende betaget af, at Staten ikke vilde lægge Beslag paa disse Penge, men jeg er meget taknemmelig for, at der ikke fra nogen Side, heller ikke af den ærede socialdemokratiske Ordfører, er stillet Forslag om, at Staten skulde have Del i dette Overskud.

Den ærede socialdemokratiske Ordfører spurgte, hvad Præsteforeningens Andragende gik ud paa. Det gik ud paa, at der